

New Hope Luterilainen Seurakunta

189 Regent Street
Sudbury, Ontario
P3C 4C4

16.8.2020 –11. sunnuntai helluntaista

Etsikkoajoja

Tekstit:

Päivän psalmi	Ps. 81:9 – 17
1. lukukappale	Jer. 6:16 – 19
2. lukukappale	Room. 11:17 – 24
Evankeliumi	Luuk. 4:23 – 30

Esirukouksissamme: Fred, Pentti, Esme, Martha, Derek, Maria ja Kai.

Saarna 11. sunnuntai helluntaista 27.7.2008

”Etsikkoajoja”

Kirkkoherra Panu Partanen, Toivakka

”Kun savolainen puhuu, niin vastuu siirtyy kuulijalle.”

Tätä humoristista sananpartta on taatusti viljelty moneen otteeseen tänäkin suvena. Milloin sitä ovat käyttäneet toisheimolaiset ivailu mielessään, milloin savolaiset itse pilke silmäkulmassaan. Savolainen kansallisurheilu ”verbaaliakrobatia” on saanut jälleen herättää kummastusta, närkästystä ja ihastustakin näillä kulmilla vierailleiden korvissa.

Hauska, stereotyyppinen sanonta savolaisista, eikö vain? Sopii hyvin rentoon kesätunnelmaan, jossa päätä ei liikaa tarvitse vaivata. Mutta voisiko siitä saada irti jotain syvällisempää? Kykenisikö se puhuttelevaan meitä tähän messuun saapuneita, savolaisia ja muita Suomen heimolaisia? Miten kyseinen sanonta avaisi päivän evankeliumia?

Kun Jumala puhuu, niin vastuu siirtyy kuulijalle.

Sanonnasta vain yksi sana vaihdettu, mutta muutos on merkittävä. Huumorin sävy on yhtäkkiä painunut taka-alalle ja tilalle on tullut vakava sanoma. Tämän sanoman edessä meitä kaikkia herätellään. Millaisen maaperän Herran sana meissä kohtaa: tien vieren, kallioperän, ohdakkeisen vai hyvän maan? Kannammeko vastuumme ottaessamme hänen sanansa vastaan ja teemmekö sen mukaan? Ketkä ovat kuin viisaita miehiä, jotka rakentavat elämänsä kalliolle, Jeesuksen sanalle? Herra sanoo tänäänkin: ”Jolla on korvat, se kuulkoon!” Hän onnittelee meitä, jotka saamme meille lahjoitetun Pyhän Hengen kautta kokea hänen sanansa voiman: ”Autuaat ovat teidän silmänne, koska ne näkevät, ja korvanne, koska ne kuulevat” (Mt. 13:16).

Kuulijan vastuusta ja hänen reaktioistaan kertoo myös päivän evankeliumi. Jeesus puhui ja opetti kotikaupungissaan Nasaretissa. Tiettyyn rajaan asti hänen puheensa miellytti kotikaupunkilaisiaan, mutta tiukan totuuden sanan tullessa omalle kohdalleen ääni kellossa vaihtui. Jeesus iski heitä arkaan paikkaan ja horjutti heidän itsevarmuuttaan. Tämä sai kansan raivon partaalle. Jumalan Pojan kohtikäyvä sana oli tuolloin juuri sellainen kuin se on kuvattuna Heparalaiskirjeessä: ”Jumalan sana on elävä ja väkevä. Se on terävämpi kuin mikään kaksiteräinen miekka, se iskee syvään ja viiltää halki sielun ja hengen, nivelet ja luiden ytimet, se paljastaa sisimmät aikeemme ja ajatuksemme” (4:12).

”Evankeliumi ei nimittäin julista syntien anteeksiantamusta piittaamattomille, itsevarmoille sydämille, vaan särkyneille ja katuville.”

Näin todetaan luterilaisissa Tunnustuskirjoissa. Toteamus valottaa myös nasaretilaisten reaktiota Jeesusta kohtaan. Evankeliumin armo ei voinut koskettaa heitä, koska he olivat varustettu liian itsevarmoin sydämin. Ylpeys ja itsetietoisuus olivat heidän parhaat ystävänsä, ei särkyneet ja katuva mieli. He eivät olisi millään voineet allekirjoittaa apostoli Paavalin sanaa: ”sillä kaikki ovat syntiä tehneet ja ovat Jumalan kirkkautta vailla” (Rm.

3:24). He näet olivat Jumalan valittua kansaa, muita parempia ja hurskaampia. He olivat jalo oliivipuu, joka ei paljon muiden kansojen tekemisistä välittänyt.

Tähän väärään itsevarmuuteen Jeesus iski armotta. Hän toi lyhyesti esille sen, että Israelin Jumala toimi ja toimii myös muiden kansojen parissa. Vieläpä niin, että eräinä aikoina Israel sai tuskallisesti kokea Jumalan poissaoloa, kun hän samalla vaikutti toisaalla väkeviä tunnustekoja. Pakanat, Sarpatin leskivaimo ja Naaman, saivat armon ja parannuksen, kun Israelin leskivaimot ja spitaaliset joutuivat puolestaan odottamaan. Tämä sana oli Jeesuksen kotikaupunkilaisille liikaa. ”Jumala mukamas suosisi pakanoita yli heidän, hävytöntä”, he varmasti ajattelivat. Näin he pysyivät sokeina totuudelle. He eivät antaneet Jumalalle Kaikkivaltiaan asemaa, eivätkä ymmärtäneet Raamatun profeetallista sanomaa. Onneksi meille opetetaan kirukkaasti toisin esimerkiksi Roomalaiskirjeessä: ”Jumala siis armahtaa kenet tahtoo ja paaduttaa kenet tahtoo” (9:18).

Jeesuksen opetus herätti nasaretilaisissa raivoa, jopa siinä määrin, että he meinasivat syöstä hänet kallionjyrkänteeltä alas. Tunteet nousivat heille kipeästi pintaan. Niin tapahtuu tänäänkin. Jumalan elävä ja totuudellinen sana herättää tunteita laidasta laitaan. Sielumme peili, Herran muuttumaton sana, on asetettu eteemme. Emme voi juosta sen läpivalaisevaa voimaa karkuun. Aluksi se saattaa pistää ja satuttaa. Se voi viedä epätoivon partaalle. Jumalan laki suututtaa, koska emme voi sitä täydellisesti noudattaa. Tähän kipuun ja suuttumukseen tarvitsemme evankeliumin vapauttavaa voimaa. Se tuo lohdutuksen ja toivon epätoivoon. Luotamme, että sen kautta järkytykset ja elämänkoettelemukset ovat meille hyväksi, sielujemme pelastukseksi. Tunnustuskirjoissa sanotaan: ”Evankeliumin saarnaa tarvitaan, sillä muutoin lain aikaansaama katumus eli järkytys ei koidu pelastukseksi vaan johtaa epätoivoon.”

Vietämme tänään unikeonpäivää. Puhutteleva yhteensattuma kirkkopyhälle, joka on otsikoitu sanalla ”Etsikkoajoja”. Vaikka kesällä ja lomilla on mukavaa köllötellä hieman pidempään, hengellisessä mielessä samaa ei voi missään nimessä suositella. Herran sanan edessä ei kannata olla unikeko. Etsikkoajaksi tarttua häneen armoonsa on tässä ja nyt: ”Jos te tänä päivänä kuulette hänen äänensä, älkää paaduttako sydäntänne” (Hepr. 3:7-8).

Kun Jumala puhuu, niin vastuu siirtyy kuulijalle.

Jeesus kulkee keskellämme yhä, opettaa ja puhuttelee. Hän etsii itselleen kuulijoita ja seuraajia. Voimme valita, miten hänen sanaansa suhtaudumme, mikä on reaktiomme. Viemmekö hänet jyrkänteiden reunalle vai otamme hänet avosylin vastaan? Olemmeko ylimielisiä ja kovasydämiä vai katuvia ja särkyneitä? Ne, jotka ottavat hänen sanoistaan vaarin, saavat kokea ihmeen: uniset silmät avautuvat ja peitto otetaan silmiltä pois (vrt. 2. Kor 3:16). Ilosanoma tuo lohdutuksen, ja Jeesus ei enää koskaan kulje pois ja jatka matkaansa kuten teki kotikaupungissaan. Armahdettu syntinen saa iloissaan ja luottavasti hyräillä ääneen: ”Yksin en kulje en hetkeäkään vierelläin aina mä Jeesuksen nään. Suojellen, varjellen, nostaen, auttaen, kanssain hän käy kautta maailman tään.”

*Ole hyvä ja muista lähettää uhrilahjasi.
Lahjoittamisen helpottamiseksi meillä on nyt lahjoittamispainike
New Hope seurakunnan nettisivulla osoitteessa www.nhlc.ca
Aikaisemmat sunnuntaisaarnat löytyvät nettisivulta.*

Puh: 705-673-2933 E-mail: office@nhlc.ca Verkkosivu: nhlc.ca
Facebookissa: New Hope Lutheran Church